

Ledena palača v Kanadi.

Amerikanci so res čudni ljudje. Ne samó, kar se tiče njihovih šeg in življenja, temveč v vsem svojem delovanju razlikujejo se od nas Evropljanov.

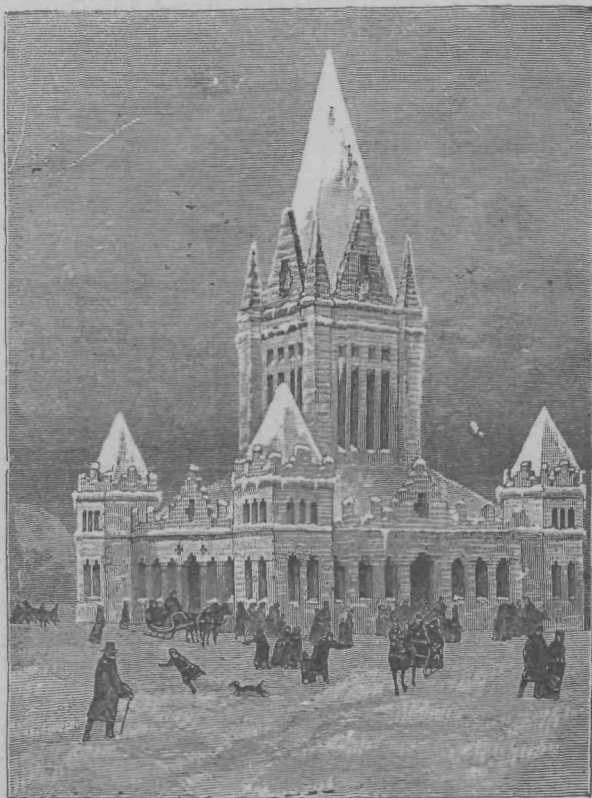
Drugačna je njihova trgovina, drugačna njihova različna podjetja, drugačni so pa tudi v svojih zabavah in veselji. Posebno čudne in izvanredne so njihove pustne veselice. Poslušajte, naj vam povem, kako se vedó Amerikanci po zimi v Kanadi.

Kanada leží v severnej Ameriki. Nù ker vam je znano, da po severnih pokrajinah prevladuje mraz in zima, zatoorej imajo Kanadčani le prav kratko vzpomlád in jesen, a tem daljšo zimo in zelo vroče poletje. Zima je pri njih

mного ostrejša nego li pri nas in traje v Kanadi po 6 do 7 mesecev. In vender je zima Kanadčanom mnogo milejša in prijetnejša nego poletje, a to samó zaradi tega, ker imajo po zimi mnogo prijetnejših zabav in veselice. A nikarte misliti, da imajo Kanadčani

nosti, kakeršnih pri nas ni. Ali vse to veselim in šaljivim Kanadčanom še ni dosti, oni hočejo, da imajo nekaj izvanrednega, neobičajnega, kar ne ugaja samó telesu, temveč tudi očem. V Montrealu, najimenitnejšem kanadskem mestu, zgradili so si sredi mesta veliko ledeno palačo, kakeršno vam denašnja slika kaže. Ako se vže tej sliki čudite, kako bi se še le čudili, ako bi to prekrasno ledeno palačo videli v njenej pravi podobi in velikosti!

Velike ledene ploče prinesó iz reke sv. Lavrencija, ki je lepó in pravilno iztešó, da so po štirikrat tako velike, kakor naše navadne opeke, in potlej zgradé zidarji iz teh lepo obtesanih ledenih ploč velikansko palačo z mnogimi večjimi in manjšimi stolpovi, ki so prav umeteljno sestavljeni. Ledene ploče pokladajo drugo

svoje zimske zabave in veselice v kakej gorkejši sobi, kakor pri nas. Kaj še? Vse njihove zimske zabave in veselice vršé se zunaj pod milim nebom. Ej! da bi vi videli, koliko je tù veselja in tekmovalja v vožnji na ličnih sanéh, koliko veselja, šal in različnih burk, kadar se mlado in staro driča po gladkem ledu ter uganja svoje šale in neum-

na drugo ter je polívajo z vodo, da zmrznejo v čvrste zidove. Streha in stolpovi so od lesenih desák in suhega vejevja, ki je kropé z obilo vodo iz parnih brizgalnic tako dolgo, dokler se ne naredi dosti debela lepó nakitena (ozaljšana) streha, s katere visí nebrojno število prekrasno se blestečih ledenih sveč.

V solnčnem svitu je krasota gledati to ledeno palačo. Oj kakó se vse na njej blesti in žarí v svitlih solnčnih žarkih! Mislil bi človek, da ni drugega nego sami čisti kristali. A še mnogo lepše jo je videti po noči, ko je od vseh strani razsvetljena z električno svetlobo. „To je začarano poslopje“ dejal bi človek, kadar gleda v to prelepo kristalno palačo. Ljudjé od vseh strani severne Amerike prihité gledat to čarôbno ledeno zgradbo. Vse se čudi kristalne palači, raduje se in veseli okolo nje. V 24. dan januarja meseca 1883. leta bila je v Montrealu velikanska ljudska veselica okolo te kristalne palače. Od vseh krajev je vrêlo ljudstvo skupaj, da se udeleží te nenavadne slavnosti. Mestni načelnik je ukazal, da se naj rečeni dan praznuje kot poseben praznik v letu. In zgodilo se je takó. Vse prodajalnice in šole so bile ta dan zaprte.

In kakšno korist imajo Amerikanci od te slavnosti? Zna se, da nobene druge, nego to, da se ljudstvo po svoje razveseljuje in se siromašnim delavcem, ki so to palačo zgradili in morda vso dolgo zimo nimajo drugega dela, nakloni nekoliko zaslužka. Ledena palača druge koristi nima; kajti kakor hitro solnce gorkeje posije, polagoma se izgubiva ledeno poslopje in naposled ga nič ní. — Leta 1884. zgradili so na istem mestu še mnogo večjo in lepšo ledeno palačo nego je bila óna prejšnega leta.

Takó vidimo, da ima tudi mrzla zima v vsakem kraju svoje prijetnosti, a Amerikanci znajo to še bolje, ker takó velikanske in dragocene zabave prirejajo.

(Po „Smilji“ prel. Iv. T.)

Marija nad vse pomočnike.

nekem starem škofovskem mestu živel je pred mnogo mnogo leti zeló ubožen črevljar z dvema mladoletnima otrokoma, katera mu je njegova prezgodaj umrla žena zapustila. Hudo, zeló hudo se jim je godilo. Siromaštvo veliko a živeža od nikoder.

V tej velikej bédí prosil je črevljar vsaki dan črevljarskega patrona, svetega Krišpina, naj bi mu pomagal vsaj toliko, da preživi sebe in svoja otroka. A zamán so bile vse njegove prošnje; niti dela niti kruha ni bilo v hišo. Siromak črevljar postane zeló otožen, polasti se ga neka nevolja in srdito vrže šilo in kladivo ob tla ter osorno zavpije: „Ako mi tedaj nóče pomagati sv. Krišpin, pa naj mi pomaga kdo drugi!“ — Vrinila se mu je neka huda misel v glavo a zgodilo se je v njegov dušni in telesni prid vse drugače nego je on snoval v svojej glavi. Komaj je izpregovoril one besede, odpró se vrata, in prelepa, imenitna gospa stopi v sobo v spremstvu starega strežaja, ki je nosil težak zavitek v roci. Gospa sede in reče črevljarju, naj bi jej napravil dvoje novih čreveľjčkov. — „O Bog moj, ko bi le úsnija imel!“ vzdihne črevljar žalostno. —